

Jacques Noema

VIA DOLOROSA I

Via Dolorosa I

Tämä on tarina kärsimyksestä,
jossa kärsimys ei ole pääosassa,
vaan sivutuote. Objekti. Valapatto.
Tämä on tarina rakkaudesta, jonka
ote ei hellittänyt ja joka tuotti siksi kärsimystä,
koska kärsimys kärsimyksen vuoksi ei ole mitään.
Tämä on tarina kahdesta aasista ja niiden kohelluksesta,
jolla ei ollut muuta päämäärää
kuin hetken hellittäminen.

© 2022 Jacques Noema

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-6486-2

Olen luisessa vankilassani,
 särky ja kuumotus on Sokrateen myrkystä,
 mutta minä en vetänyt sitä vapaaehtoisesti,
 vaan olemisen sietämättömyydestä.
 Minun tarinani on yhtä olematon kuin miljoonien muiden,
 yhtä merkityksellinen kuin vähäpätöinenkin.
 Olen ruoskinut itseäni askeettisten munkkien tavoin,
 mutta en ole tavoittanut mitään.
 Olen täystyrmännyt itseni gladiaattorien areenalle ja
 hymähtänyt omalle järjettömyydelleni,
 Bachuksen kehtoon hukuttautuneena laulanut
 juomalauluja,
 jollaisten en tiennyt edes olevan olemassakaan.
 Kaiken tämän jälkeen armo on hauras ja kohtuuton käsite
 kuin norsunluutorni, josta ei ole muuta jäljellä
 kuin hienoinen pöly.
 Ja sitten astun eksistentiaalistisen angstin portaita,
 jotka eivät johda mihinkään
 ja vaikka itse sen tiedän, mikään ei estä minua jatkamasta
 viheliäistä kulkuani.
 Armoa on haastavinta tavoittaa näissä olosuhteissa.
 Sen silkkihansikkaan kosketus on kivuliasta kestää.
 Joku voisi sanoa, että olen loco,
 varttihullu
 tai hallusinaatioiden peittämä taulu, josta ei saa selvää.
 Rakkaus on kivuliainta silloin,
 kun tiedostaa sen olevan olemassa.
 Olen ioni, joka on harhautunut polultaan, ja joka on
 eronnut harmonisesta ykseydestä.
 Paatos, itsesääli,
 mikä vain kelpaa,
 mutta ei armo, joka ei ole mitään, joka
 antaa kätensä hukkuvalle
 ja hukkuvan osaksi jää päättää,

pitäytyykö se omassa tarinassaan, vai
 tulee armosta pyyhkäistyksi pois.
 Antaisin tuolloin mitä tahansa,
 jotta voisin olla toisaalla,
 mutta armo pakottaa minut olemaan tässä ja nyt,
 tarkastelemaan viisaudessaan omaa alennustilaani.
 Sinä hetkenä ymmärrän, etten ole
 rakastanut itseäni paskan vertaa,
 en ole kiinnostunut myöskään siitä,
 mitä muilla on sydämellään.
 Tragedia on valmis -
 odotan vain, että Deux Machina laskeutuisi
 ja päättäisi tämän päättömän vaeltelun,
 mutta se ei onnistu.
 Minun on kohdattava aiheuttamani tuska,
 kuljettava siinä kuin Dante helvetissä
 ja rakastettava sitä, joka on heittänyt
 kaiken menemään.
 Älkää lukijani epäilkö, ettenkö rakastaisi.
 Olen nähnyt niin monta onnetonta itsensä rakastajaa,
 että se on kehittänyt näköaistiani, sitä,
 jolla ei voi tarkastella fyysistä maailmaa.
 Entinen Don Juan on kuopattu
 ja sille on viritetty sääliittävä muistokirjoitus:
 Tässä hän makaa,
 kerran on ollut oodi lihassaan,
 nyt vain laskeutuu multana kaikki kiihko käsien välistä.
 Olen kääntänyt peilikuvalleni poskeni loputtomia kertoja,
 mutta silti se jaksaa sivaltaa.
 Rakkaus pyörittää päätään ja puhuu omaa tarinaansa,
 sitä, jota ei voi auki kirjoittaa tähän.
 Se sykkii suonissa ja
 antaa kärsivän uinahtaa, että
 huomenna olisi uusi mahdollisuus,

uusi päivä nousta kuin halvaantunut vuoteestaan.
Rakkaus on kerjäläistä herra,
en ole nähnyt sitä porvarillisten kupeissa.
Paholaisen eliksiiri on sen mitätön välikappale.
Taivaskin suistuu sijaltaan,
kun kiintymys repii itsensä rintakehästään auki.
Älkää lukijani kuvitelko,
etten olisi saanut tuosta rakkaudesta osaani.
Olen toden totta.
Kun viisaat ja vaiennetut ovat menneet,
rakkaus on äänetön todistaja,
askelten perässä.
Eeli eeli, sabaktini lama,
ei jumala ei hylännyt minua,
minä hylkäsin jumalan ja
painelin profaanin vallihautoihin,
koska niin oli kaiketi kirjoitettu.
En ymmärtänyt valinnan mahdollisuutta,
tai sitten en halunnut.
Sydäntäni kylmää, koska olen
piinannut sitä liian monta kertaa.
Mutta yhtä monta kertaa
olen rakastanut.
Matka jatkuu esteistä huolimatta,
huolimatta asenteistani tai teidän
asenteistanne.
Tiedän, olen kertonut tarinan,
joka tekee korvanne kuuroiksi,
mutta sydämenne pehmeiksi.
Olen myös kuormittanut niitä,
joilla olisi omaakin jaettavaa
ja antanut anteeksi omalle suulleni,
joka käy tauotta.
Ja miksikö tämä kaikki?

Rehellisyys on rumaa,
mutta paljon antoisampaa kuin seurustelu
valkoisten valheiden kanssa.
Käyn levon maahan,
jossa rauha lepää kuin Pietaan patsas,
armon käsivarsilla.

Seesteisyys seilaa laidasta laitaan.
Et ole läsnä,
olet jo luovuttanut.
Tajunnan toisella puolen on pelkkää eksistentialistista
haukkomista.
Olen kietoutunut vihan ja surun liittoon,
enkä löydä tietäni ulos Minotauroksen labyrintista.
Minun pitäisi antaa sinulle punainen lanka.
Mutta en kykene.
Olen kaatunut honka,
lahoa sisältä,
tyhjää avaruutta täynnä
kuin mykkää huutoa.
Jostakin tulevat sanat,
ne tulevat lihaksi.
Naaraan sinut ajelehtimasta Tuonelan joessa.
En siksi että rakastaisin sinua,
vaan siksi, että
rakastan elämää kaikkineen.
Siitä alkaa uusi kipujen vaihe,
itsensä kohtaamisen tuska,
joka hioutuu helmeksi.
Unissani olen karkaamassa, mutta
kiintymys vetää minut takaisin,
vetää minut takaisin ruumiisi vierelle.
En anna periksi,
en tunne mitään,
mutta silti olen puskemassa sarveni umpikujasta.
En siksi, että rakastaisin sinua,
vaan siksi, että rakastan paluuta ykseyteen,
josta olemme nyt erossa.

Tabula rasa, tarinat alkavat kiertyä aina uudestaan.
Ne viettävät omia teitään loputtomiin,
olematta silti solipsistisia, vain
yhden ihmisen ymmärrettävissä.
Muutos on oppimista, ja
usein vastenmielistä.
Vasta kun matka alkaa todenteolla, helpottaa.
En ole juonut moneen päivään.
Olen nukkunut ja lukenut kuolemasta.
Thanatos on lähempänä päivä päivältä ja
silti aina karkuteillä,
jättäen jälkeensä surun.
Mutta tarina on vasta alussa
kuin vastasyntyneen aukinainen katse,
ja harhailee omilla teillään.
En jaksa olla,
hetkistä päästän irti toisensa jälkeen,
mutta hengitys on ja se riittää.

Sekavia unia,
haavoittuvia kuvia.
Valvon öisin, koska
silloin on kaikki siedettävämpää,
silloin voin unohtaa terävän valon,
joka halkaisee ääriviivojen rajat ja
erottaa.
Olen epätasapainossa kuilun yllä
ja tiedän, että on uskallettava
hypätä jonakin päivänä.
Sitä varten on terästäydyttävä,
kovetettava selkärankaa ja
kieltäydyttävä sokeutumasta.
On kohdattava luotisuoraan,
on mentävä sydäimestä lävitse.
On tultava kärsiväksi ihmiseksi
ja viisaaksi tietäjäksi.
Olen nyt vain haavoilla ja uupunut,
mutta huomiossa minua odottaa läpimurto,
epämääräisessä hetkessä, joka on idulla jo nyt.
Sanat ovat kelmeitä kuvaamaan mitään
ja silti ne ovat läsnä yhtä hauraassa kehossaan
kuin minä olen.
Tarinassa on loputon määrä variaatioita.
Se muuraa meidät toisiimme kiinni.
Me elämme rihmastossa
kun elämme sydämellämme.
Haavoittuvuus hengittää jokaisen lauseen välissä.

Join ja ryvin,
en voinut hyvin.
Kaikessa meni ylitse,
en rakastanut itseäni,
vaan ruoskin.
Häpeä ja syyllisyys nousivat
kuin vesipatsaat ja
vyöryivät ylitse.
En jaksanut en halunnut
kävellä halvaantuneena.
Aurinko paistoi raunioilla
muutamahan otteeseen
ja tiesin, että
se tulisi voittamaan kadonneen sieluni.
Elämän kirjoitus hiipuu vähitellen,
mutta usko ei,
ei toivokaan.
Nousen jälleen maasta kehään.
Surin usvassa menneiden aaveita
ja kohtasin itseni.
Jostakin sieltä minä nousin,
katso,
nousin ja kehoni pingottui kuin jousi,
ampumaan maaliinsa.

Via Dolorosa I on trilogian ensimmäinen osa. Se on kertomus, joka kuvaa yhden ihmisen Via Dolorosaa addiktioineen ja kamppailuineen. Trilogian proosarunoissa ihmisen pojan elämä tulee tarkastelluksi monesta eri näkökulmasta, filosofisesta, uskonnollisesta, psykologisesta ja mytologisesta.

Teos panee lukijan pohtimaan sitä, mikä elämässä on olennaisinta ja tarjoaa lohduttavia sanoja ongelmissa painiville. Runot ovat monimerkityksisiä, joten niihin voi palata aina uudestaan.

BoD

9 789528 064862